

Певеца нощенъ, въ своя блянъ унесенъ,
Изъ тъмните оливи се обади.
Потънаха въвъ мекий луненъ свить
И храмове и сгради и чертози;
Подобни на видение неземно,
Съсъ мряморните неми богове,
Въстанаха далечни Пропилеи.
Загълхнаха егейските вълни . . .
И само тамъ народната вълна
Съ злокобенъ шумъ бучеше невъзпирно;
И съ жадъ за мѣсть изпълнени сръдца,
Отъ мъдрите венчани хелиасти
Очакваха присъдата въвъ трепетъ.

Облегната на тъмната колона,
Въ безмълвие стоеше Фрина тамъ,
Унесена въ нерадостни мечти . . .
Не слушаше тя думите на Ефтий,
Тъй както самъ той, ней отдавна знайни.
Кого той обвинява? Нея? — предъ която
Се виеше до вчера като червей!
Предъ погледа ѝ мъркаха се тамъ
Архонтите; но виждаше ги тя
Да се тълпятъ на званъ у нея пиръ —
И като жъртвенъ чадъ ликътъ Кипридинъ,
Да я облхва страстния имъ шепотъ.
Тогазъ какво покорство, а сега
Каква злорадость въ погледа имъ грей!..
„На онзи тамъ намръщенъ хелиасть |
Не ми ли се кълнеше той и снощи,
Че моята усмивка благосклонна